

Warszawa, dnia 4 lutego 2016 roku

ODPIS

Do

Trybunału Konstytucyjnego

al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

adwokata Macieja Fordońskiego

adres dla korespondencji:

Mamiński & Wspólnicy Sp.k.
al. Róż 7/4
00-556 Warszawa

pełnomocnika skarżących

H K

oraz

E G

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. PODSTAWA I PRZEDMIOT SKARGI KONSTYTUCYJNEJ.

W imieniu skarżących Pani H K i Pani E G , w oparciu o udzielone mi pełnomocnictwa, które przedkładam w załączeniu, działając na podstawie art. 79 ust. 1 w związku z art. 191 ust. 1 pkt 6) ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 roku Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) (dalej: „Konstytucja RP”) oraz art. 49 ust. 1 w związku z art. 50 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 pkt 2) w związku z art. 60 w związku z art. 64 w związku z art. 65 ust. 1 pkt 1), 2), 3), 4) lit. a), b), ust. 2 pkt 1), 2), 3) w związku z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1064 z późn. zm.) (dalej: „ustawa o Trybunale Konstytucyjnym”) wnoszę o zbadanie zgodności:

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

1. art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.), w zakresie, w jakim wprowadza niedopuszczalne ograniczenie w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw, skutkujące pozbawieniem prawa do sądu, uniemożliwiając zaskarżenie uchwały lub zarządzenia, podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego, podmiotowi, który nie wykaże interesu prawnego (konkretnego, indywidualnego interesu prawnego wynikającego z normy prawa materialnego) oraz naruszenia interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, w stosunku do celu regulacji, z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;
2. art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 roku, poz. 647 z późn. zm.), w zakresie, w jakim umożliwia zaskarżanie uchwały lub zarządzenia jedynie podmiotowi, który wykazał interes prawny (konkretny, indywidualny, wynikający z określonej normy prawa materialnego) oraz naruszenie interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, w stosunku do celu regulacji, z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 3 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

oraz o orzeczenie, że:

3. art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.), w zakresie, w jakim przewiduje, że interes prawny lub uprawnienie do zaskarżenia uchwały lub zarządzenia podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego przysługuje jedynie podmiotowi, który wykazał interes prawny oraz naruszenie interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;
4. art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 roku, poz. 647 z późn. zm.), w zakresie, w jakim przewiduje, że zaskarżanie uchwały lub zarządzenia podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego przysługuje jedynie podmiotowi, który wykazał interes prawny oraz naruszenie interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy

Strona 2 z 22

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

uchwały lub zarządzenia jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 3 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

ponadto wnoszę:

5. na podstawie art. 81 ust. 1a ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1064 z późn. zm.) o rozpoznanie skargi na rozprawie;
6. na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1064 z późn. zm.) o wydanie przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego zarządzenia o **łącznym rozpoznaniu niniejszej skargi konstytucyjnej wraz ze skargą konstytucyjną, która będzie rozpoznawana przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt SK 38/15.**

UZASADNIENIE

II. USTALENIA FAKTYCZNE.

1. W dniu lipca 2009 roku skarżące - Pani H K i Pani E G, na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) w związku z art. 50 § 1, art. 52 § 4, art. 53 § 2 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 roku, Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), po uprzednim bezskutecznym wniesieniu w dniu czerwca 2009 roku wezwania Rady Miasta W do usunięcia naruszenia prawa, wniosły skargę na uchwałę Rady Miasta W nr z dnia lipca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru (dalej: „Plan Miejskowy”) i zaskarżyły w całości wspomnianą uchwałę oraz wniosły o stwierdzenie nieważności Planu Miejskowego w całości, względnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działek ewidencyjnych: nr w obrębie, nr i nr w obrębie

Odnosząc się do legitymacji skarżących do wywiedzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W skarżące wskazały, iż zgodnie z art. 101 § 1 ustawy o samorządzie gminnym każdy podmiot, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

2. W skardze skarżące wskazały, iż:

- 1) umową sprzedaży z dnia lutego 1989 roku zawartą w formie aktu notarialnego (Rep.), na podstawie art. 53 ust. 2 i art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. z 1985 roku, Nr 22, poz. 99 z późn. zm.) H K, działająca w imieniu własnym i małoletniej córki E K, zbyła na rzecz Skarbu Państwa niezabudowaną nieruchomość położoną w W przy ulicy, oznaczoną jako działka nr o powierzchni m², wchodzącą w skład gospodarstwa rolnego o łącznej powierzchni ha. Przedmiotowa nieruchomość decyzją Prezydenta W z dnia grudnia 1976 roku nr i nr została przeznaczona pod budowę dzielnicy mieszkaniowej i zespołu ulic. Wnioskiem z dnia lutego 2005 roku H K i E G (córka H K) - na podstawie art. 136 ust. 3 i art. 137 w związku z art. 216 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 roku, Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.) - wystąpiły do Prezydenta W z wnioskiem o zwrot wywłaszczonej nieruchomości, oznaczonej według odnowionej ewidencji gruntów i budynków jako działki nr nr i z obrębu, nr nr, i z obrębu oraz nr z obrębu Prezydent W, działając na podstawie art. 24 Kpa, przekazał Wojewodzie do rozpoznania zgodnie z właściwością wnioski H K i E G, zaś Wojewoda, działając na podstawie art. 26 § 2 i 3 Kpa, wyznaczył Starostę

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

do rozpatrzenia wniosku o zwrot ww. nieruchomości. Wnioskowana do zwrotu nieruchomość stała się własnością Gminy M (obecnie własność W) z dniem maja 1990 roku, co potwierdza decyzja Wojewody nr z dnia lutego 1992 roku. Pismem z dnia lutego 2006 roku H K i E G zwróciły się do Starosty o wyłączenie do odrębnego postępowania sprawy zwrotu działek nr nr , i ;

- 2) w dniu czerwca 2006 roku Starosta decyzją nr orzekł o zwrocie na rzecz H K (w części) i E G (w części) niezabudowanej nieruchomości, położonej w W , oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka o nr nr , i , stanowiącej własność W . Od decyzji Starosty nr z dnia czerwca 2006 roku odwołanie do Wojewody wniósł Prezydent W . Wojewoda decyzją nr z dnia listopada 2006 roku, po rozpatrzeniu odwołania i zbadaniu akt sprawy, uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Wojewoda uznał, iż organ I instancji rozstrzygając sprawę zwrotu części nieruchomości nieprawidłowo potraktował tę część nieruchomości jako odrębną nieruchomość uznając, iż mają do niej zastosowanie przepisy art. 137 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz podniósł, że Starosta nie wziął pod uwagę przepisów art. 137 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W dniu listopada 2006 roku E G i H K na ww. ostateczną decyzję Wojewody z dnia listopada 2006 roku wnieśli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W , zarzucając między innymi naruszenie art. 137 § 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami i wnosząc o uchylenie w całości ww. ostatecznej decyzji Wojewody z dnia listopada 2006 roku, zaś w dniu marca 2007 roku E G i H K cofnęły skargę z dnia listopada 2007 roku, a Wojewódzki Sąd Administracyjny w W przekazał sprawę Staroście do ponownego rozpatrzenia;
- 3) po otrzymaniu akt sprawy z Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W Starosta decyzją nr z dnia grudnia 2007 roku, na podstawie art. 136 ust. 3, art. 137, art. 140 i art. 142 w związku z art. 216 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, jako organ wyznaczony do załatwienia sprawy przez Wojewodę postanowieniem nr z dnia maja 2005 roku (znak:), po rozpatrzeniu wniosku H K i E G w przedmiocie zwrotu nieruchomości położonej w W przy ul. , oznaczonej jako działki ewidencyjne: nr z obrębu oraz nr i nr z obrębu , orzekł: (i) o zwrocie na rzecz H K (udziału) i E G (udziału) ww. niezabudowanej nieruchomości o łącznej powierzchni m², położonej w W przy ulicy , stanowiącej własność W , uregulowanej w księdze wieczystej nr , (ii) o zwrocie na rzecz W z waloryzowanej kwoty odszkodowania za zwracaną nieruchomość w wysokości zł, z czego kwota zł płatna będzie przez H K , a kwota zł płatna będzie przez E G , w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja podlega wykonaniu, (iii) iż przedmiotowa decyzja stanowi podstawę do odłączenia zwracanej nieruchomości z księgi wieczystej Kw nr , założenia nowej księgi wieczystej i wpisu do niej prawa własności oraz, że (iv) koszty postępowania ponosi w kwocie zł ponosi W ;

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

<u>Dowód:</u>	Decyzja Starosty nr z dnia grudnia 2007 roku (znak:) - Załącznik nr 1.
----------------------	---

- 4) od ww. decyzji Starosty odwołanie do Wojewody wniosk
Prezydent W ;
- 5) W dniu listopada 2008 roku Wojewoda wydał decyzję nr , mocą której utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Starosty nr z dnia grudnia 2007 roku. Przedmiotowa decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyjnym;

<u>Dowód:</u>	Decyzja Wojewody nr z dnia listopada 2008 roku (znak:) - Załącznik nr 2.
----------------------	---

- 6) skargę na decyzję Wojewody do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W złożył Prezydent W wnosząc o uchylenie decyzji obu organów.

3. Następnie, już po wniesieniu przez skarżące skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W

- 1) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W wyrokiem z dnia października 2009 roku (sygn. akt) oddalił skargę Prezydenta W ;
- 2) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia października 2009 roku (sygn. akt) Prezydent W wniosk skargę kasacyjną,
- 3) wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia lutego 2011 roku (sygn. akt) skarga kasacyjna Prezydenta W została oddalona.

<u>Dowód:</u>	Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia lutego 2011 roku (sygn. akt) - Załącznik nr 3.
----------------------	--

4. W uzasadnieniu skargi skarżące wskazały, iż w sprawie niniejszej w ogóle nie została formalnie stwierdzona zgodność ostatecznego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Wprawdzie w uchwale z dnia lipca 2008 roku nr w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru jest stwierdzenie zgodności z ustaleniami studium, to jednakże nie przybrało ono formy odrębnej uchwały. Ponadto skarżące wskazały na naruszenie istoty prawa własności, ponieważ wprowadzenie publicznych usług oświaty, realizacji szkoły podstawowej z terenami sportowymi oraz możliwości realizacji przedszkola oraz poradni psychologiczno-pedagogicznej ogranicza podstawowe uprawnienia składające się na treść prawa skarżących, uniemożliwiając im realizację podstawowych uprawnień takich jak możliwości korzystania, pobierania pożytków lub

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

pośredniego eksploatowania przedmiotu własności. Tym samym Plan Miejscowy narusza art. 1 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 21 ust. 1 i 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa własności w zakresie działek ewidencyjnych: nr , nr i nr /1.

Ewidentnym naruszeniem prawa własności jest ustalenie dla terenu w § 40 pkt 2 ppkt 4, iż najmniejsza dopuszczalna powierzchnia działki budowlanej ma wynosić m² oraz w § 40 pkt 2 ppkt 5, iż najmniejsza dopuszczalna szerokość frontu działki budowlanej ma wynosić metrów, skoro żadna z nieruchomości objętych planem nie ma przewidzianej powierzchni oraz szerokości frontu umożliwiającego zabudowę. Przy tak uchwalonym Planie Miejscowym brak jest jakichkolwiek możliwości realizacji zabudowy terenu, i to nie tylko przez skarżące, ale również innych właścicieli, czyli w końcowym efekcie brak możliwości zabudowy całego terenu, który w planie jest przewidziany pod zabudowę. Oznacza to brak uwzględnienia interesu skarżących przy ustalaniu zasad zagospodarowania i zabudowania terenu, zwłaszcza, że Rada Miasta W nie podjęła uchwały w przedmiocie przystąpienia do scalania i podziału nieruchomości, zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Dodatkowo naruszeniem prawa własności jest ustalenie dla terenu w § 41 pkt 2 ppkt 3, iż ciąg pieszy będzie miał szerokość minimum metrów, natomiast z załączników (map) do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika, iż ciągi piesze będą miały około metrów, pomimo, że brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw do projektowania tak szerokich ciągów i nadmiernego wkraczania w prawo własności chcąc zrealizować zmierzania ustalone w planie, zwłaszcza, że dla realizacji tychże ciągów niezbędne będzie wykorzystanie nieruchomości nie będących własnością gminy.

Skarżące chcąc ponad wszelką wątpliwość wykazać naruszenie uchwałą Rady Miasta W nr z dnia lipca 2008 roku ich interesu prawnego wskazały, iż przedmiotowa uchwała:

- 1) została uchwalona z naruszeniem zasad i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 2) narusza prawo własności między innymi poprzez ustalenie dla terenu w § 42 w pkt 1 i 2, iż teren przeznaczony jest pod publiczne usługi oświaty, realizację szkoły podstawowej z terenami sportowymi oraz dopuszcza się realizację przedszkola oraz poradni psychologiczno-pedagogicznej, pomimo, że godzi to w prawo własności i znacząco zmniejsza walory ekonomiczne nieruchomości;
- 3) ustala zbyt szczegółowe warunki zagospodarowania terenu – funkcje oświatowe – czego gminie za właścicieli nieruchomości czynić nie wolno, czym narusza prawo własności;
- 4) zakłada, iż dopuszczalna powierzchnia działki budowlanej ma wynosić m² (§ 40 pkt 2 ppkt 5), a najmniejsza dopuszczalna szerokość frontu działki budowlanej ma wynosić metrów, pomimo, że żadna z nieruchomości objętych planem nie ma przewidzianej powierzchni oraz szerokości frontu umożliwiającego zabudowę;
- 5) zakłada w § 41 pkt 2 ppkt 3, iż ciąg pieszy będzie miał szerokość minimum metrów, natomiast z załączników (map) do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika, iż ciągi piesze będą miały około metrów, pomimo, że brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw do projektowania tak szerokich ciągów i nadmiernego wkraczania w prawo własności chcąc zrealizować zmierzania ustalone w

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

planie, zwłaszcza, że dla realizacji tychże ciągów niezbędne będzie wykorzystanie nieruchomości nie będących własnością gminy.

5. Decyzją Nr _____ z dnia _____ czerwca 2011 roku Prezydent W _____ (znak: _____) zatwierdził podział nieruchomości uregulowanej w księdze wieczystej nr _____, tj. działki ewidencyjnej nr _____, na działki nr: _____, _____, _____, _____ (dalej działki ewidencyjne nr: _____, _____, _____, _____ określane będą łącznie jako: „Nieruchomość”)

<u>Dowód:</u>	<i>Decyzja Prezydenta W _____ Nr _____ z dnia _____ czerwca 2011 roku (znak: _____) - Załącznik nr 4.</i>
----------------------	---

6. Wyrokiem z dnia _____ stycznia 2012 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w W _____ (sygn. akt _____) w sprawie ze skargi H _____ K _____ i E _____ G _____ na uchwałę Rady W _____ z dnia _____ lipca 2008 roku nr _____, stwierdził: (i) nieważność § 40 ust. 2 pkt 4 i 5 zaskarżonej uchwały - w części dotyczącej działki o nr ewidencyjnym _____ z obrębu _____, (ii) nieważność § 4 ust. 3 w zakresie symbolu _____ i § 42 zaskarżonej uchwały - w części dotyczącej działki o nr ewidencyjnym _____ z obrębu _____ oraz że (iii) zaskarżona uchwała w części określonej w pkt I i II wyroku nie podlega wykonaniu do chwili uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, (iv) zasądził od Rady W _____ na rzecz skarżących solidarnie kwotę _____ zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

<u>Dowód:</u>	<i>Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____ z dnia _____ stycznia 2012 roku (sygn. akt _____) - Załącznik nr 5.</i>
----------------------	---

7. Od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____ z dnia _____ stycznia 2012 roku (sygn. akt _____) skargi kasacyjne wniosła Rada W _____ oraz skarżące.

8. Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu spraw ze skarg kasacyjnych H _____ K _____ i E _____ G _____ oraz Rady W _____ wyrokiem z dnia _____ września 2012 roku (sygn. akt _____) uchylił wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____ z dnia _____ stycznia 2012 roku (sygn. akt _____) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W _____

<u>Dowód:</u>	<i>Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia _____ września 2012 roku (sygn. akt _____) - Załącznik nr 6.</i>
----------------------	--

9. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W _____ po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia _____ listopada 2013 roku (sygn. akt _____) w sprawie ze skargi H _____ K _____ i E _____ G _____ na uchwałę Rady W _____ z dnia _____ lipca 2008 roku

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

nr , stwierdził: (i) nieważność § 40 ust. 2 pkt 4 i 5 zaskarżonej uchwały - w odniesieniu do działki o nr ewidencyjnym z obrębu , (ii) nieważność § 4 ust. 3 w zakresie symbolu i § 42 ust. 1, ust. 2 pkt 1, ust. 2 pkt 6 zaskarżonej uchwały - w odniesieniu do działki o nr ewidencyjnym z obrębu oraz że (iii) zaskarżona uchwała w części określonej w pkt I i II wyroku nie podlega wykonaniu do chwili uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, (iv) zasądził od Rady W na rzecz skarżących solidarnie kwotę zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

<u>Dowód:</u>	<i>Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia listopada 2013 roku (sygn. akt) - Załącznik nr 7.</i>
----------------------	---

10. Sądy wszystkich instancji nie miały wątpliwości, że skarżące posiadają interes prawny w zaskarżeniu Planu Miejsowego, albowiem ich interes prawny wynika z faktu, iż skarżące są współwłaścicielami Nieruchomości stanowiącej trzy działki ewidencyjne nr: , ,

11. Od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia listopada 2013 roku (sygn. akt) skargi kasacyjne wniosła Rada W oraz skarżące.

12. Naczelny Sąd Administracyjny, po rozpoznaniu skarg kasacyjnych skarżących oraz Rady W od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia listopada 2013 roku (sygn. akt) w sprawie ze skargi skarżących na uchwałę Rady W Nr z dnia lipca 2008 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru , wyrokiem z dnia października 2015 roku (sygn. akt): (i) oddalił skargę kasacyjną H K i E G , (ii) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę oraz (iii) odstąpił od zasądzania zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w całości.

<u>Dowód:</u>	<i>Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku (sygn. akt) - Załącznik nr 8.</i>
----------------------	---

III. PODSTAWA PRAWNA WYROKU NACZELNEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO I JEJ UZASADNIENIE.

Podstawą prawną wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku (sygn. akt) jest przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym ((tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.), art. 1 ust. 2 pkt 7), art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 roku, poz. 647 z późn. zm.).

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż o tym czy określony przepis stanowi, w oparciu o treść art. 79 Konstytucji RP, podstawę orzeczenia umożliwiającą wniesienie skargi konstytucyjnej stanowi treść orzeczenia, bowiem powołanie, bądź niepowołanie przepisu w uzasadnieniu orzeczenia nie ma znaczenia rozstrzygającego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 października 2001 roku, sygn. akt SK 8/00, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 września 2002 roku, sygn. akt SK 35/01). Sam fakt niewskazania konkretnego przepisu w orzeczeniu nie przesądza bowiem o tym, czy stanowił on podstawę wydanego orzeczenia.

W uzasadnieniu orzeczenia, z którym skarżące łączą naruszenie przysługujących im praw oraz wolności konstytucyjnych, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym prawo własności powinno być brane w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględnić prawo własności. Obowiązek w tym zakresie jest związany z uregulowaniami zawartymi w Konstytucji RP, w szczególności w art. 21. Sposób wykonywania prawa własności określa art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, stosownie do którego ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. W przepisach tej ustawy zawarte są wskazania dotyczące zakresu stosowania wymogu z art. 1 ust. 2 pkt 7. Jest to jedna z zasad, obowiązująca organ w procesie kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej, służąca ochronie prawa własności. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał także, iż ściśle powiązany z ww. przepisem jest art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, bowiem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stanowi podstawę do ingerencji w prawo własności, gdyż ograniczenia wynikające z określenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ograniczają prawo własności (art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Dlatego też badając, czy doszło do naruszenia interesu prawnego właściciela nieruchomości objętej miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego sprzecznie z obowiązującym prawem, co warunkuje skuteczne zaskarżenie postanowień planu miejscowego, należy mieć na uwadze strukturę własnościową określonego obszaru, stanowiącego jednostkę planistyczną, istniejącą w dacie uchwalania kwestionowanego planu.

W tym miejscu wskazać należy, iż Naczelny Sąd Administracyjny analizując czy doszło do naruszenia interesu prawnego właściciela nieruchomości objętej miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego sprzecznie z obowiązującym prawem, orzekał w oparciu o treść art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego w rozpoznawanej sprawie bezspornym jest (co znajduje potwierdzenie w dokumentach załączonych do skargi wniesionej do Sądu I. instancji), że H K i E G stały się właścicielkami działki nr , podzielonej następnie m. in. na działki nr , , w wyniku orzeczenia o jej zwrocie ostateczną

Strona 10 z 22

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

decyzją Wojewody nr z dnia listopada 2008 roku. Upřednio działka ta stanowiła przedmiot własności W (umowa sprzedaży z dnia lutego 1989 roku).

Zaskarżona uchwała w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru została podjęta w dniu lipca 2008 roku, zatem w dniu podjęcia uchwały Nieruchomość stanowiła przedmiot własności W. W przekonaniu składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego brak jest zatem podstaw pozwalających na kwestionowanie przyjętych rozwiązań planistycznych w stosunku do działki nr przez pryzmat interesu prawnego skarżących, które stały się właścicielkami przedmiotowej działki, stanowiącej upřednio mienie komunalne, po upływie kilku miesięcy od daty uchwalenia przedmiotowego planu miejscowego.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, z treści pism procesowych znajdujących się w aktach sprawy jednoznacznie wynika, że interes prawny skarżących, jako aktualnych właścicieli przedmiotowej nieruchomości, jest odmienny od interesu prawnego poprzedniego właściciela - jednostki samorządu terytorialnego.

„W przekonaniu składu orzekającego NSA, w przedmiotowej sprawie kwestia uwzględnienia w procesie planowania wartości, jaką jest ochrona prawa własności musi podlegać ocenie według stanu na dzień podejmowania uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skoro przedmiotowa działka w dacie uchwalenia zaskarżonej uchwały stanowiła własność W, to nie można twierdzić, że w sposób nieuprawniony, a więc z przekroczeniem władztwa planistycznego, Rada W ustaliła przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu w odniesieniu do tej konkretnej działki. Zwrot skarżącemu działki nr po uchyleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może prowadzić do kwestionowania ustaleń planistycznych odnoszących się w dacie jego uchwalenia do działki stanowiącej własność W.”

Naczelnny Sąd Administracyjny wskazuje, iż powyższe stanowisko jest analogiczne do stanowiska zajętego przez NSA w wyroku z dnia września 2012 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt , którym Sąd uchylił wyrok WSA w W wydany wskutek skargi S L na uchwałę Rady W z dnia lipca 2008 roku nr w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i oddalił skargę, stwierdzając brak legitymacji do kwestionowania zaskarżonej uchwały.

W dalszej części uzasadnienia orzeczenia Naczelnny Sąd Administracyjny stwierdza, iż *„Skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela zawarty w uzasadnieniu tego wyroku pogląd, iż uchwała w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podejmowana jest w określonej dacie, w której istnieje dany stan faktyczny i prawny, odnoszący się do terenu objętego miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Zmiany struktury własnościowej, w szczególności w sytuacji, w której dotychczasowe mienie komunalne staje się własnością prywatną, nie oznaczają, że uchwała planistyczna w sposób nieuprawniony narusza interes prawny nowego właściciela w sytuacji, kiedy w dacie uchwalania planu interes prawny ówczesnego właściciela (jednostki samorządu terytorialnego) był zupełnie inny. W odniesieniu do tego interesu należy ocenić czy doszło do przekroczenia władztwa planistycznego. Późniejsza, tak istotna zmiana struktury własnościowej, może być rozważana nie w kategoriach nieuprawnionego naruszenia uchwałą planistyczną interesu prawnego nowego właściciela, lecz w kontekście ewentualnej zmiany choćby w części, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.”*

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

Jednocześnie Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił jednoznacznie, iż „(...) interes prawny skarżących nie został naruszony stosowanie do wymagań przepisu art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, ze zm.). **W przedmiotowej sprawie postępowanie sądowoadministracyjne jest bezwzględnie oparte na zasadzie skargowości, zatem może toczyć się tylko na podstawie skargi wniesionej przez legitymowany podmiot. Ustalenie zatem braku legitymacji jest podstawą do odrzucenia skargi.**”

Dowód:	Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku (sygn. akt) - Załącznik nr 8.
---------------	--

Mając na względzie przedmiot i zakres skargi konstytucyjnej oraz zachowując wszelkie proporcje, niniejszym, jedynie celem przedstawienia pełnego obrazu stanu faktycznego oraz odnosząc się do treści uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku (sygn. akt), pragnę nadmienić, iż skarżące już wnioskiem z dnia lutego 2005 roku - na podstawie art. 136 ust. 3 i art. 137 w związku z art. 216 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 roku, Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.) - wystąpiły do Prezydenta W o zwrot wywłaszczonej nieruchomości, a decyzja organu I. instancji (Starosty nr) wydana została w dniu grudnia 2007 roku, czyli przed podjęciem uchwały o przyjęciu Planu Miejscowego. Jedynie decyzja organu II. instancji (Wojewody) wydana została w dniu listopada 2008 roku.

IV. MATERIALNOPRAWNE PRZESŁANKI SKARGI KONSTYTUCYJNEJ.

1. Podstawą materialną wniesienia skargi konstytucyjnej jest naruszenie prawa lub wolności konstytucyjnej osoby wnoszącej skargę konstytucyjną. Art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wydane na jego podstawie orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego narusza indywidualne, konstytucyjnie chronione, wolności i prawa skarżących określone w art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 3 art. oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Na skutek wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, wydanego w oparciu o treść art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 ust. 1 oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, którego dotyczy zarzut niezgodności z Konstytucją RP, naruszono prawa oraz wolności skarżących określone w Konstytucji RP.

Skarżące niniejszym wskazują, iż, z jednej strony, doszło do naruszenia konstytucyjnych praw oraz wolności oraz, z drugiej strony, wyczerpały wszelkie dostępne środki ochrony prawnej.

Mając na uwadze powyższe skarżące wnosząc skargę konstytucyjną winny się wykazać interesem osobistym, prawnym i realnym, który musi mieć być aktualny, co poniżej czynią.

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

Skarżące wskazują, iż naruszenie ich praw zagwarantowanych w Konstytucji RP dotyczy ich osobiście i są uprawnione oraz jednocześnie zainteresowane w zmianie takowego naruszenia. Interes prawny w zbadaniu przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z ustawą zasadniczą wskazanych powyżej przepisów wynika z braku możliwości realizowania uprawnień (praw) skarżących wynikających z ustawy o samorządzie gminnym oraz o ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w związku z tym niewątpliwie ma miejsce naruszenie przysługujących skarżącym konstytucyjnych wolności oraz praw określonych w art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 3 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji RP. Dodatkowo wskazać należy, iż wskazane naruszenia są aktualne i realne. Oczywistym jest, iż w niniejszej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny, wydając wyrok z dnia października 2015 roku (sygn. akt), odmawiając, w sposób nieuprawniony, prawom skarżących ich realizacji, naruszył prawa konstytucyjnie chronione.

2. Skarżące niniejszym wskazują, iż wnoszą skargę konstytucyjną po wyczerpaniu drogi prawnej w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia prawomocnego wyroku, tj. od dnia 19 listopada 2015 roku. Bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej liczy się od dnia doręczenia prawomocnego wyroku.

V. WNIOSKI

1. Skarżące wnoszą o zbadanie zgodności:

- przepisu art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.), w zakresie, w jakim wprowadza niedopuszczalne ograniczenie w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw, skutkujące pozbawieniem prawa do sądu, uniemożliwiając zaskarżenie uchwały lub zarządzenia, podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego, podmiotowi, który nie wykaże interesu prawnego (konkretnego, indywidualnego interesu prawnego wynikającego z normy prawa materialnego) oraz naruszenia interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, w stosunku do celu regulacji, z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

oraz

art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 roku, poz. 647 z późn. zm.), w zakresie, w jakim umożliwia zaskarżanie uchwały lub zarządzenia jedynie podmiotowi, który wykazał interes prawny (konkretny, indywidualny, wynikający z określonej normy prawa materialnego) oraz naruszenie interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, w stosunku do celu regulacji, z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 3 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Strona 13 z 22

2. W pierwszej kolejności pragnę zaznaczyć, iż skarżące domagają się zbadania zgodności, ze wskazanymi powyżej wzorcami kontroli konstytucyjnej, nie kwestionując stosowania przez Naczelny Sąd Administracyjny wykładni zaskarżonych przepisów.

Jednakże, gdyby Trybunał Konstytucyjny doszedł do przekonania, iż wnioski o zbadanie konstytucyjności zmierzają do kwestionowania wykładni ww. przepisów, co nie jest objęte kognicją Trybunału Konstytucyjnego, niniejszym, z ostrożności pragnę zaznaczyć, iż przepis art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 ust. 1 ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zyskał w praktyce treść, zdaniem skarżących, odmienną od celu regulacji i jednoznacznie sprzeczną z Konstytucją RP, a sposób rozumienia przepisu prawnego jest nierozłącznie związany z jego treścią i wymaga wydania w tym zakresie wyroku przez Trybunał Konstytucyjny.

W tym miejscu wskazać można następujące orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego odpowiadające argumentacji prezentowanej przez skarżące: (i) wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2009 roku (sygn. akt II OSK 1387/09) (ii) wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2012 roku (sygn. akt II OSK 1998/12), (iii) wyroku z dnia 28 września 2012 roku (sygn. akt II OSK 1574/12), (iv) wyroku z dnia 18 grudnia 2013 roku (sygn. akt II OSK 2282/13).

Zdaniem skarżących przytoczone orzeczenia wskazują na utrwaloną i konsekwentną praktykę stosowania prawa w sposób, o którym mowa powyżej. Nie powinno budzić wątpliwości, iż w prezentowanym okresie nastąpiła powtarzalna wykładnia art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

W tym miejscu zasadnym jest przytoczenie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 lipca 1996 roku (sygn. akt K 5/96), w którym Trybunał wprost stwierdził, iż **„nieprawidłowe stosowanie przepisu ustawowego nie oznacza automatycznie jego niekonstytucyjności i powinno być skorygowane poprzez działania powołanych do tego władz administracyjnych i organów sądowych. Dopiero gdyby ponad wszelką wątpliwość okazało się, że przepis zyskał w praktyce treść sprzeczną z Konstytucją, uzasadnione stać by się mogło orzeczenie o niekonstytucyjności tak rozumianego i stosowanego przepisu”** (orzeczenie z 15 lipca 1996 r., sygn. K. 5/96, OTK ZU nr 4/1996, poz. 30).

3. Prawomocne orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, tj. wyrok z dnia października 2015 roku (sygn. akt), opiera się na uznaniu, że kwestia uwzględnienia w procesie planowania wartości, jaką jest ochrona prawa własności musi podlegać ocenie według stanu na dzień podejmowania uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skoro działka nr (po podziale działki nr , ,) w dacie uchwalenia zaskarżonej uchwały planistycznej stanowiła własność W , to nie można twierdzić, że w sposób nieuprawniony, a więc z przekroczeniem władztwa planistycznego, Rada W ustaliła przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu w odniesieniu do tej konkretnej działki. Z formalnego punktu widzenia podstawą orzeczenia był art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który reguluje postępowanie w sprawach z zakresu uchwał planistycznych.

4. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego, zaś zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi prawami, prawo własności, a każdy, w granicach określonych ustawą, ma prawo do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 6 ust. 2 pkt 1) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), co koresponduje z art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w planowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza prawo własności.

5. Zasada demokratycznego państwa prawnego statuuje szereg norm, z których wynika między innymi zasada zaufania oraz zasada proporcjonalności. Przedmiotowe normy stanowią podwaliny prawa do sądu, wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W opinii skarżących dyrektywę wywodzącą się z art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP obligują Ustawodawcę do takiego ukształtowania wymogów formalnych, które w przypadku ich spełnienia będą uprawniały do realizacji założonego celu, dla którego przepis został powołany.

Art. 45 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Prawo do sądu ma autonomiczny charakter i nie jest ono instrumentem umożliwiającym wykonywanie innych praw i wolności konstytucyjnych, lecz jest bytem samoistnym i podlega ochronie niezależnie od naruszenia innych praw podmiotowych. Konstytucyjna zasada prawa do sądu stanowi podstawę demokratycznego państwa prawnego i w tym sensie jest dyrektywą interpretacyjną, zaś uzupełnieniem prawa do sądu, wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jest art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, który stanowi, iż ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw. Prawo do sądu jest fundamentem, od którego odstępstwo jest dopuszczalne wyjątkowo (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP).

Art. 21 ust. 1 Konstytucji stanowi, iż Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia.

Art. 64 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do własności i innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia, stwierdzając przy tym, że prawa te podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej (art. 64 ust. 2 Konstytucji RP), zaś własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności (art. 64 ust. 3 Konstytucji RP).

Przewidziano jednak możliwość ograniczenia tych praw, lecz tylko przy zaistnieniu okoliczności wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że ograniczenia konstytucyjnych praw, a więc m.in. własności, mogą być ustanawiane, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku prawnego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia, moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczeń tych można dokonywać tylko w drodze ustawy, zapewniając, by nie naruszały one istoty prawa własności (art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 3 Konstytucji RP).

Wzorce kontroli konstytucyjnej.

1. Celem zaskarżania uchwały lub zarządzenia podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym) jest, po pierwsze, merytoryczne orzeczenie przez sąd administracyjny o zgodności takiego aktu administracyjnego z prawem oraz, po drugie, o ewentualnym naruszeniu przez tenże akt interesu prawnego skarżącego. Jakkolwiek trzeba mieć na uwadze, iż sąd administracyjny dokonuje badania uchwały lub zarządzenia, po wcześniejszym zweryfikowaniu, iż zaskarżona uchwała została wydana w sprawie z zakresu administracji publicznej, skarżący bezskutecznie wezwał do usunięcia naruszenia, a skarga została wniesiona w terminie. Na ostatnim etapie pozostaje badanie posiadania przez skarżącego interesu prawnego oraz wreszcie ustalenie, czy interes prawny skarżącego został naruszony.

Jednocześnie wskazać należy, iż interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz jego naruszenie musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę. Niezmienne istotnym jest wskazanie, iż interes prawny powinien istnieć wyłącznie w dacie stosowania norm prawa administracyjnego lub jego kwestionowania przez uprawniony podmiot, w żadnym razie w dacie uchwalania przez organ gminy uchwały lub zarządzenia.

W tym miejscu niezbędnym jest przytoczenie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2006 roku (sygn. akt IV SA/Wa 435/06), zaznaczając, iż tenże wyrok był przedmiotem kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok z dnia 27 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II OSK 109/07), który oddalił skargę kasacyjną od ww. wyroku, w którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, iż w postępowaniu planistycznym interes prawny ma właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości. Tym samym oczywistym jest, iż każdy właściciel (użytkownik wieczysty nieruchomości) ma interes prawny w zaskarżeniu uchwały planistycznej.

Powyższe klóci się z obowiązkiem uzależniania możliwości korzystania z ww. uprawnień, tj. zaskarżenia uchwały planistycznej od posiadania interesu prawnego w dniu podjęcia uchwały przez organ gminy. Otóż data uzyskania (nabycia) uprawnienia do zaskarżenia uchwały (nabycia nieruchomości) jest obojętna dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd (naruszenia interesu prawnego skarżącego), albowiem albo uchwała jest niezgodna z prawem i narusza interes prawny uprawnionego (skarżącego) albo jest zgodna z obowiązującymi przepisami i interesu prawnego wynikającego z norm prawa materialnego nie narusza. Takowe działanie Ustawodawcy, uzależniające możliwość zaskarżenia uchwały od posiadania interesu prawnego w dacie powzięcia uchwały lub zarządzenia prowadzi do fikcji uprawnień wynikających z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminy, co jest li tylko pozorem uprawnienia (prawa do sądu).

2. Zasada demokratycznego państwa prawnego, o czym mowa powyżej, statuuje szereg norm, z których wynika między innymi zasada zaufania oraz zasada proporcjonalności. Dyrektywy wywodzące się z art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP nakazują Ustawodawcy takie ukształtowanie wymogów formalnych, które w przypadku ich spełnienia będą uprawniały do realizacji założonego celu, dla którego przepis został powołany. Zasada zaufania nakazuje Ustawodawcy tworzyć normy prawne w sposób zrozumiały, tak by realizowały wskazany cel, tj. w niniejszym przypadku uprawnienie do zaskarżenia uchwały w postępowaniu planistycznym wynikające z posiadanego interesu prawnego (prawa własności nieruchomości położonej na obszarze objętym planem miejscowym). Brak możliwości zaskarżenia uchwały,

Strona 16 z 22

pomimo uprawnienia wypływającego z treści prawa własności, stanowi ewidentne naruszenie prawa do sądu, które nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia w treści art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek trybu (drogi sądowej) do zmiany (wyeliminowania) postanowień uchwały naruszających prawa, w tym przypadku prawo własności (art. 77 ust. 2 Konstytucji RP).

Na marginesie dodać należy, iż skarżące wnosząc o stwierdzenie nieważności Planu Miejsowego w stosunku do Nieruchomości, wskazały, jako właściciele Nieruchomości, iż Plan Miejsowy narusza istotę prawa własności, uniemożliwiając wykonywanie tego prawa, tworząc jedynie jego pozór.

3. Skarżące wywodzą swoje prawo do zaskarżenia uchwały z norm prawa materialnego, a mianowicie art. 1 ust. 2 pkt 7) w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Nawiązując do wskazanego wyżej zakazu naruszania istoty prawa własności, Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lutego 2001 roku (K 27/2000, OTK ZU 2001, nr 2, poz. 29) podtrzymał pogląd wyrażony wcześniej w wyroku z dnia 12 stycznia 2000 roku (P 11/98, OTK ZU 2000, nr 1, poz. 3) i wyraził stanowisko, że „*określenie istoty prawa własności musi nawiązywać do podstawowych składników tego prawa, tak jak ukształtowały się one w historii jego rozwoju*”. Obejmują one w szczególności prawo korzystania z przedmiotu własności oraz pobierania pożytków. Prawo to może być poddawane przez Ustawodawcę różnego rodzaju ograniczeniom, pod warunkiem, że czynią one zadość wymaganiom art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Jak wynika z dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, przepis art. 64 ust. 3 Konstytucji RP pełni podwójną rolę. W pierwszej kolejności stanowi on jednoznaczną i wyraźną konstytucyjną podstawę dla wprowadzania ograniczeń prawa własności, po drugie zaś, zawarte w tym przepisie przesłanki dopuszczalności ograniczania własności stanowią tak formalne, jak i materialne kryterium kontroli dokonanych przez Prawodawcę ograniczeń. Z treści art. 64 ust. 3 Konstytucji RP wynika, że dopuszczalne jest tylko ustawowe ograniczenie własności, o ile nie narusza jej istoty, co oznacza, że własność może zostać ograniczona, ale wyłącznie w drodze ustawy i tylko w takim zakresie, w jakim wprowadzone ograniczenie nie narusza istoty prawa własności (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 marca 2002 roku, sygn. akt SK 22/2000).

Z dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika również, iż ograniczenia własności są dopuszczalne tylko przy zachowaniu wymogów wynikających z art. 64 ust. 3 Konstytucji oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lutego 1999 roku, sygn. akt K 23/98, OTK ZU 1999/2 poz. 25). W myśl tegoż przepisu, ograniczenia mogą być ustanawiane tylko w ustawie i jedynie wówczas, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Toteż zagwarantowanie ochrony własności stanowi konstytucyjną powinność państwa o charakterze publicznoprawnym, a jej urzeczywistnianie następuje zarówno poprzez działania o charakterze prawotwórczym, tj. poprzez ukształtowanie podstawowych instytucji prawnych konkretyzujących treść prawa własności, jak i przez faktyczne czynności organów państwa.

Wobec powyższego rozważenia wymaga kwestia, czy właściciel nieruchomości, w tym przypadku skarżące, bez względu na moment nabycia nieruchomości posiadają interes prawny w zaskarżeniu uchwały planistycznej, która w istocie ogranicza ich prawo własności. Należy przypomnieć, że ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ma za zadanie sprzyjać tworzeniu warunków zapewniających ład przestrzenny i rozwój. Dotyczy to zwłaszcza art. 6 ust. 1

Strona 17 z 22

przedmiotowej ustawy, który stanowi, że przez ustalenia planu miejscowego następuje ukształtowanie sposobu wykonywania prawa własności nieruchomości oraz ust. 2 pkt 1) art. 6 przedmiotowej ustawy, zgodnie z którym każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich, przy czym istota prawa własności musi nawiązywać do podstawowych składników tego prawa, które obejmują możliwość korzystania z przedmiotu własności oraz pobierania pożytków. Możliwości te mogą być poddawane różnego rodzaju ograniczeniom określonym w art. 31 ust. 3 zdanie 1 Konstytucji RP, jeżeli jednak zakres ograniczeń prawa własności przybierze taki rozmiar, że zniweczy te podstawowe składniki prawa własności i przekształci w pozór tego prawa, to naruszona zostanie podstawowa treść, „istota” prawa własności, a to jest konstytucyjnie niedopuszczalne. Dla ustalenia, czy zachowana została „istota” prawa własności konieczna jest analiza sumy ustanowionych prawem ograniczeń (uchwała Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 marca 1994 roku, sygn. Akt W 3/93, OTK 1994/I poz. 17 s. 159). Jednym z podstawowych składników prawa własności jest możliwość eksploataowania przedmiotu własności.

Obowiązek uwzględniania prawa własności w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) związany jest w dużym stopniu z zasadą ustrojową wyrażoną w art. 20 Konstytucji RP, z której wynika, że społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych jest podstawą ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

W zaskarżonej uchwale doszło do kolizji między zamierzeniami planistycznymi a prawem własności, które jest konstytucyjnie chronione, co w skardze zostało szczegółowo przedstawione. Wprawdzie w art. 64 ust. 3 Konstytucji RP stwierdza się, że własność może być ograniczona, ale ograniczenie to może nastąpić tylko w drodze ustawy i w zakresie, w jakim nie narusza ono istoty prawa własności. Sąd Najwyższy wypowiadając się na temat istoty prawa własności stwierdził w wyroku z dnia 16 lipca 1980 roku, sygn. akt III CZP 45/80, OSNCP 1981, nr 2-3, poz. 25, nawiązując do art. 140 Kodeksu cywilnego, że prawo własności jest *„tym szczególnym prawem, które zapewni właścicielowi dopuszczalną w danych warunkach pełnię uprawnień względem rzeczy. Choć przepis ten nie zdefiniował prawa własności przez wyczerpujące wyliczenie uprawnień właściciela, to jednak wyliczył uprawnienia zasadnicze, a przede wszystkim uprawnienie do korzystania z rzeczy oraz do rozporządzania nią”* (S. Rudnicki: *Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe*, Warszawa 1996).

4. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia października 2015 roku orzekł, że kwestia uwzględnienia w procesie planowania wartości, jaką jest ochrona prawa własności musi podlegać ocenie według stanu na dzień podejmowania uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Poddać należy w wątpliwość twierdzenie, że nabycie Nieruchomości przez skarżące po dacie uchwalenia Planu Miejscowego eliminuje Je jako podmiot uprawniony do zaskarżenia Planu Miejscowego. Trudno doszukać się celu tak daleko idącego ograniczenia uprawnień do zaskarżenia uchwały organu gminy. Taka sytuacja jest niezrozumiała, albowiem przedmiotowe uprawnienie w rzeczywistości uprawniałoby do zaskarżenia uchwały planistycznej jedynie podmioty będące właścicielami (użytkownikami wieczystymi) - posiadające interes prawny - w dacie podjęcia uchwały, a pozostałych właścicieli (użytkowników wieczystych), którzy nabyli

nieruchomość po uchwaleniu uchwały, pozostawiało poza nawiasem uprawnień do zaskarżenia uchwały planistycznej, rozumianym jako prawo do sądu.

Kierując się zasadą, że Ustawodawca mieni się być racjonalnym, zbędnym byłby przepis art. 101 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym przepisu art. 101 ust. 1 przedmiotowej ustawy nie stosuje się, jeżeli w sprawie orzekał już sąd administracyjny. Nie sposób wskazać na racjonalne wytłumaczenie dla przedmiotowego rozwiązania, ponieważ powoduje wyłącznie negatywne konsekwencje dla skarżących - uchylenie wyroku Sądu I. instancji i odrzucenie skargi, zamykając skarżącym, jako właścicielom Nieruchomości, jedyną możliwość merytorycznego rozpoznania zarzutów naruszenia prawa własności.

Celem regulacji wynikającej z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest ochrona przed skutkami nadużywania przez gminę swobody uchwałodawczej i wynikającej z tego pokusy uszczuplania uprawnień poszczególnych podmiotów w sferze administracji publicznej. Toteż art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym otwiera drogę do sądu administracyjnego każdemu, kto wykaże, że uchwała naruszyła jego interes bez względu na moment nabycia uprawnień do zaskarżenia uchwały, a ewentualne ograniczenie prawa do sądu na podstawie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP nie może zostać uznane za uzasadnione.

Na mocy art. 101 ustawy o samorządzie gminnym prawo do zaskarzania aktów administracyjnych przysługuje temu podmiotowi, który wykaże się interesem prawnym, wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego. Skarżące w niniejszej sprawie wykazały się konkretnym, indywidualnym interesem prawnym, wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego, a jednak nie uzyskały ochrony, wręcz przeciwnie odmówiono im ochrony prawnej przewidzianej w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, tym samym odmawiając prawa do sądu.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż podmiotowi, który nabył nieruchomość po dacie uchwalenia uchwały planistycznej nie przysługuje prawo zaskarżenia uchwały do sądu administracyjnego. Takowa interpretacja wykracza poza sferę interesu prawnego i z konstytucyjnego prawa do sądu tworzy fikcję.

Skarżące nie starają się wykazać, iż skarga do sądu administracyjnego z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest, czy też winna być *actio popularis*, a jedynie, że ochrona swoich interesów prawnych, których nie może chronić w innym w trybie, jest iluzją, albowiem nabyły Nieruchomość po dacie uchwalenia Planu Miejscowego.

Mając na uwadze wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku, wywodzić należy, iż każdy kto nabędzie nieruchomość po dacie uchwalenia planu miejscowego, nie będzie mógł skorzystać z uprawnienia do zaskarżenia uchwały planistycznej wynikającego z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, nawet wówczas, gdy poprzednicy prawni z uprawnienia takiego nie skorzystali. Taka argumentacja ostać się nie może, albowiem skarga na uchwałę planistyczną, wynikająca z art. 101 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym, przysługuje po wykazaniu interesu prawnego, którym jest prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości w chwili inicjowania postępowania, z zastrzeżeniem art. 101 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Rekapitulując, art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 1 ust. 2 pkt 7) oraz art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wydane na ich podstawie orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego ogranicza wskazane powyżej konstytucyjne prawa skarżących, w tym przede wszystkim prawo do sądu wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego na prawo do sądu składają się między innymi prawo dostępu do sądu w sensie ścisłym oraz prawo do wyroku sądowego. Prawo do sądu nie może być oceniane abstrakcyjnie, a wszelkie ograniczenia w zaskarżeniu aktu

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

administracyjnego, w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, nie mogą być usprawiedliwiane szczególną regulacją.

Ograniczenie dostępu do sądu - w świetle art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym - ma miejsce z uwagi na brak możliwości realizacji swoich uprawnień, czyli domagania się ochrony prawa własności. Nie można bowiem kwestionować, że odmowa rozstrzygnięcia sprawy jest pozbawieniem skarżących prawa do sądu.

W tym miejscu warto przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 roku (sygn. akt SK 30/05), w którym Trybunał orzekł, iż nierzetelne procedury sądowe, nawet jeśli nie muszą prowadzić wprost do faktycznego zawieszenia obowiązywania konstytucyjnego prawa do sądu, a pośrednio do unicestwienia innych praw i wolności konstytucyjnych, których ochronę gwarantuje prawo do sądu (np. godność osobistą, życie, wolność, prawo własności), to jednak przez naruszenie zaufania, jakie ma wytwarzać rzetelna procedura sądowa, muszą budzić zastrzeżenia. Uzasadnia to tezę, że sprawiedliwość proceduralna należy do istoty konstytucyjnego prawa do sądu, albowiem prawo do sądu bez zachowania standardu rzetelności postępowania byłoby prawem fasadowym.

5. Ustawa o samorządzie gminnym w rozdziale 10 (nadzór nad działalnością gminną) reguluje wnoszenie do sądu administracyjnego skarg na różnego rodzaju akty: skarga organu nadzoru na uchwałę lub zarządzenie organu gminy - art. 93 ustawy o samorządzie gminnym, skarga gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze organu lub na stanowisko innego organu w sprawie zatwierdzenia, uzgodnienia lub zaopiniowania rozstrzygnięcia organu gminy - art. 98 ustawy o samorządzie gminnym, skarga na uchwałę lub zarządzenie organu gminy wnoszona przez osobę, której interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem - art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Tylko w przypadku skarg wnoszonych na podstawie art. 101 i 101a ustawa o samorządzie gminnym wprowadza warunek, że skarga może być wniesiona po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia.

Legitymacja skargowa z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym została oparta na subiektywnym przekonaniu podmiotu (skarżącego), iż został naruszony jego interes prawny lub uprawnienie. Naruszenie interesu prawnego, o jakim mowa w art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, w doktrynie i orzecznictwie określane jest jako naruszenie subiektywnie pojmowanego przez skarżącego jego interesu, który obiektywnie polega na nieprzestrzeganiu przez organ norm prawnych powszechnie obowiązujących.

W doktrynie pojęcie „*interesu prawnego*” odnoszone jest do związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków skarżącego, wynikających z norm prawa materialnego lub procesowego, a zaskarżonym aktem. Jednocześnie wskazać należy, iż interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz jego naruszenie musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną skarżącego.

Interes prawny winien istnieć w dacie kwestionowania norm prawa administracyjnego przez uprawniony podmiot.

W planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym). Ponadto zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, a każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami

ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich (art. 6 ust. 2 pkt 1) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Fakt nabycia Nieruchomości przez skarżące po podjęciu uchwały planistycznej w żaden sposób nie wpływa na obiektywny fakt naruszenia zaskarżoną uchwałą interesu prawnego skarżących. Uprawnienie do zaskarżenia uchwały rady gminy wynikające z ustawy o samorządzie gminnym nie zostało ograniczone zarówno przedmiotowo, jak i podmiotowo (*vide* następca prawny), a także przede wszystkim czasowo. Z uprawnienia do zaskarżenia uchwały rady gminy wynikającego z ustawy o samorządzie gminnym (art. 101 ust. 1) może skorzystać jedynie właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości, toteż brak jest jakichkolwiek podstaw do badania czy zaskarżona uchwała mogła naruszać uprawnienia właścicielskie poprzednika prawnego podmiotu wnoszącego skargę na uchwałę z zakresu administracji, albowiem sąd administracyjny ma obowiązek orzekać w oparciu o stan prawny istniejący w chwili wniesienia skargi.

Fakt, że w dniu nabycia przez skarżące Nieruchomości podjęta już była kwestionowana uchwała nie może mieć naznaczenia z punktu widzenia naruszenia prawa własności, ponieważ ocenie poddane jest naruszenie interesu w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy oraz przede wszystkim przez pryzmat naruszenia prawa własności podmiotu, który kwestionuje zgodność z prawem uchwały.

Proces planistyczny ograniczył prawa właścicielskie skarżących co do istoty, powstała więc sytuacja, w której własność skarżących została w sposób nieproporcjonalny ograniczona, bez żadnego racjonalnego uzasadnienia, a skarżące pozbawione zostały możliwości poddania uchwały ocenie sądu administracyjnego. Przy tak uchwalonym Planie Miejscowym brak jest jakichkolwiek możliwości realizacji przez właścicieli nieruchomości zabudowy terenu i to nie tylko przez skarżące, ale również innych właścicieli, czyli w końcowym efekcie brak możliwości zabudowy całego terenu, który w planie jest przewidziany pod zabudowę. Ustalenie minimalnych wskaźników zagospodarowania terenu na poziomie przewyższającym parametry Nieruchomości, ujętych w obszar stosowania tych wskaźników wyklucza możliwość zrealizowania na Nieruchomości przeznaczenia określonego w Planie Miejscowym, wykluczając w ten sposób jakikolwiek sposób zagospodarowania. Konieczność zachowania tych wskaźników wymagałaby powiększenia granic działek będących własnością skarżących o tereny sąsiednie, jednakże z art. 1 ust. 2 pkt 7 oraz art. 6 ust. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jednoznacznie wynika, iż poza ochroną interesu publicznego i interesu osób trzecich, właściciel ma prawo do zagospodarowania swojej nieruchomości według ustaleń określonych w planie. Wykluczenie takiej możliwości narusza wprost prawo własności.

Transponując powyższe na grunt niniejszej skargi konstytucyjnej, stwierdzić jednoznacznie należy, iż art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1) oraz art. 1 ust. 2 pkt 7) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w zakresie, w jakim przewiduje, że interes prawny lub uprawnienie do zaskarżenia uchwały rady gminy w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego, musi istnieć w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały (prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości), wykluczając zaskarżenie uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - do sądu administracyjnego, przez właściciela lub użytkownika wieczystego, który nabył prawo własności

MAMIŃSKI & WSPÓLNICY sp. k.

(użytkowania wieczystego) po dacie podjęcia przez radę gminy uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1, ust. 2, ust. 3 w związku z art. 21 ust.1 oraz art. art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 21 ust 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe wnoszę jak na wstępie.

Maciej Fordoński - adwokat

Załączniki:

1. Decyzja Starosty nr z dnia grudnia 2007 roku.
2. Decyzja Wojewody nr z dnia listopada 2008 roku.
3. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia lutego 2011 roku (sygn. akt).
4. Decyzja Prezydenta W Nr z dnia czerwca 2011 roku.
5. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia stycznia 2012 roku.
6. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia września 2012 roku (sygn. akt).
7. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia listopada 2013 roku (sygn. akt).
8. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2015 roku (sygn. akt).
9. Pięć odpisów skargi konstytucyjnej.
10. Pełnomocnictwo.
11. Dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.